

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ

СХВАТКА

chitanka.info

Зададоха се тъмни облаци. Небето изчезна. Земята се затресе от близки и далечни гръмотевици. Заиграха светкавици и разсякоха тъмнилото, за да стане то след туй още по-тъмно и по-страшно. Затрополиха по земята парчета град, а гръмотевиците следваха една след друга, припалваха една от друга и постепенно отзвучаваха. Но ето, миг на затишие, обади се от земята противооблачната артилерия.

Засвяткаха с огнени опашки ракетите „земя-небе“ и се шибнаха в облаци. Естествените гръмотевици им отвърнаха с нови трясъци.

Полетяха на помощ още ракети. Превъртяха се бели кълба и вече не се познаваше кое трещи и кое гърми — естествените ли или изкуствените гръмотевици. Ракетите биеха ту в туловището, ту в ребрата на градоносното валмо, готово да отвори шлюзите, натъпкани с ледени снаряди, върху скованата от страх земя.

Изведнаж, улучено сякаш в сърцето, облачното валмо отскокна на изток, удари опашка в скалите на съседните чукари и пак се върна. Зачеса го тогава друга батарея и го промуши с нов откос. Градоносната хала се поколеба и изведнъж удари назад, но батареята не го остави мирно да отстъпи, а вниза в него нови ракети и този път, изглежда, смъртно го рани: халата трепна и взе да бяга, обливайки земята с водата на стопените си ледени гюллета.

Тогава звънна от съседната къща прозорец и някой извика с победоносен глас:

— Ангеле-еее, видя ли бе? Отпра, отпра-а-а!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.